

klar over, at den ret ligger hos Danmark i den sidste ende. Og bl.a. derfor er det, at færingerne møder op hos den danske regering og hos de danske folketingsmedlemmer og vil lave en ny aftale.

Så derfor ved jeg ikke, hvor fru Kirsten Jacobsen har sine informationer fra, men jeg synes da, det ville være udmærket, hvis statsministeren ville sætte det her på plads én gang for alle af hensyn til debatten.

Men jeg kan ikke forestille mig andet, end at den danske regering – så godt forberedt har den vel været til forhandlingerne – har undersøgt det meget præcist, og at der ikke var nogen skåltale nummer to, der afskriver nogen olieindtægter i den sidste ende fra dansk side.

Kan statsministeren ikke bekræfte det?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Jóannes Eidesgaard som ordfører.

Jóannes Eidesgaard (FÆR):

Når det gælder ændringer af forholdene mellem Færøerne og Danmark, er det politikernes fornemste opgave at finde et kompromis, der har folkets opbakning, og vi ved, at et sådant selvfølgelig findes. Men det er ikke et kompromis, der pludselig opstår under forhandlingerne mellem landsstyret og regeringen; det er et kompromis, som burde have været resultatet af vores eget politiske hjemmearbejde.

Desværre må vi endnu en gang konstatere, at det færøske folk, ligesom i 1946, står splittet i to lige store dele i dette meget vigtige spørgsmål, og det må landsstyret tage ansvaret for.

Lidt ude af trit med udviklingen i det øvrige Europa har vi i Folketinget i dag en debat om et politisk ønske fra færøsk side om at opsiges rigsfællesskabet, en debat om løsrivelse.

Selv om rigsfællesskabet ikke har nogen endtydig statsretlig definition, har rigsfællesskabet i mange færingers bevidsthed fundet sin egen definition: som et samarbejde, der åbner muligheder og giver rettigheder, men sandelig også forpligtelser til at bære hinandens byrder og forvalte i fællesskabets ånd.

For os socialdemokrater er selve samarbejdet og fællesskabet en ideologisk vej til styrke og motivation. Netop derfor bør begge parter behandle dette emne med den nødvendige respekt, der så afgjort ikke kendetegnede den første forhandlingsrunde, den 17. marts 2000.

Når man i fællesskab sætter kroner og øre på hinandens fordele, har man allerede afsagt en

dødsdom over fællesskabets videre eksistens. Hensigten med et fællesskab er nemlig resultaterne, som kun kan opnås i fællesskabet. Og mærkelig nok findes der politikere, der tror, at de kan bevare disse fordele også uden for fællesskabet.

Javnadarflokkurin og Sambandspartiet har ikke tilsluttet sig landsstyrets forhandlingsoplæg, men tværtimod har vi frarådet dem at begynde forhandlingerne på et så luftigt og urealistisk grundlag.

Javnadarflokkurin vil, at al samfundsmæssig udvikling på Færøerne har det formål at skabe et solidarisk samfund for frie og uafhængige mennesker, hvor omsorgen for fælles interesser og folkets velfærd er i højsædet. Al vores politik er baseret på dette grundlag og også bestræbelserne hen imod politisk selvbestemmelse og økonomisk uafhængighed, som er forudsætningen for egentligt selvstyre på Færøerne. Og med netop dette udgangspunkt har vi meldt ud med vores forhandlingsoplæg, som I kalder selvstyrelov.

Selvstyre er pr. definition ikke et resultat af en politisk vedtagelse, men selvstyre er resultatet af en målrettet tilpasning af samfundet. Ad landsstyrets veje får vi det sminkede, formelle selvstyre, mens vi ad den anden vej får et reelt selvstyre, som udbygges i takt med vores økonomiske og administrative formåen.

Reelt selvstyre er ikke en romantisk bevægelse, men resultatet af et målrettet arbejde, og netop her bør vi socialdemokrater være romantikernes dårlige samvittighed. Vi har en anderledes opfattelse. Vi tager nogle andre hensyn.

Og så er det selvfølgelig vores målsætning, at Færøerne får fuldt økonomisk og administrativt ansvar; det skal der slet ikke herske nogen som helst tvivl om.

Og myten om, at de, der vil fortsætte i rigsfællesskabet, kun gør det for pengenes skyld, må jeg hermed gøre op med. Vi har et erklæret mål om en færøsk selvstændig økonomi, så vi når dertil, at man kan tage stilling til rigsfællesskabet frigjort af økonomiske bindinger, og det vil sige rigsfællesskabets reelle indhold.

Men vores socialdemokratiske fundament gør, at vi opfatter friheden anderledes, end Republikanererne gerne gør. Vi prioriterer friheden til reelt at bestemme selv, reelt selv at træffe egne valg. Vi prioriterer menneskenes personlige frihed til selv at bestemme over et liv med muligheder for enhver til en aktiv og indholdsrig tilværelse – en livsfrihed, om man vil.